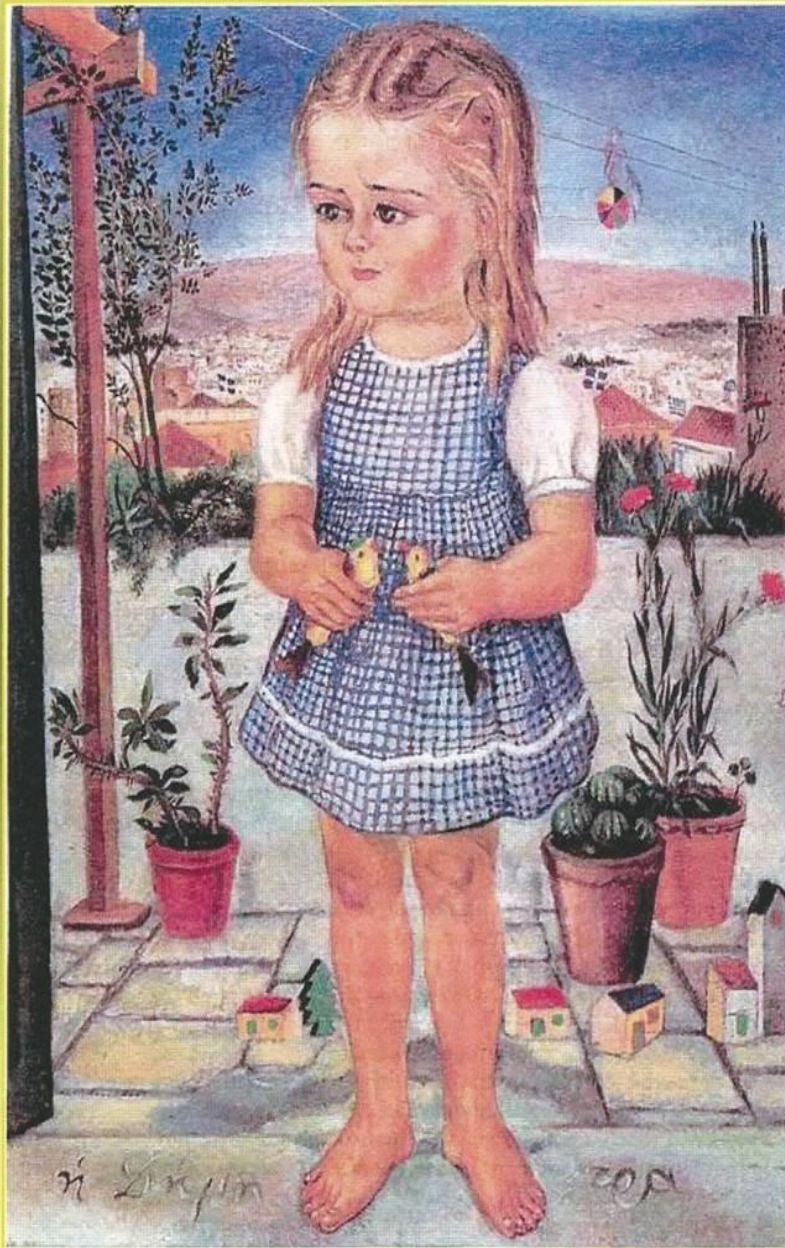

1^ο ΔΗΜ. ΣΧ. ΑΙΓΙΝΑΣ, ΤΑΞΗ Ε₂

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

(13 μαθητές και μαθήτριες του δημοτικού «συνομιλούν»

με 12 Έλληνες και ξένους ζωγράφους)

Σπύρου Βασιλείου, *Η Δήμητρα*

ΑΙΓΙΝΑ, ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ: 2013 - 14

1^ο ΔΗΜ. ΣΧ. ΑΙΓΙΝΑΣ, ΤΑΞΗ Ε₂

**ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΜΑΤΙΕΣ
ΣΤΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ**

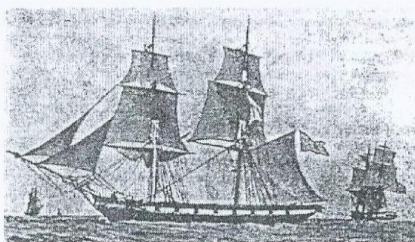
**(13 μαθητές και μαθήτριες του
δημοτικού «συνομιλούν»
με 12 Έλληνες
και ξένους ζωγράφους)**

ΑΙΓΙΝΑ, ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ: 2013 – 14

**ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ
ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ**

**ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ Ε₂
ΤΟΥ 1^{ΟΥ} ΔΗΜ. ΣΧ. ΑΙΓΙΝΑΣ**

**Κουκούλης Στέλιος
Μακρογιάννης Παναγιώτης
Μπέσης Παντελής
Ροδάκης Κων/νος
Στρατηγός Βαγγέλης
Σαρίφ Ταμζίντ Ράκι
Γκαργκανίτη Γεωργία
Κανάκη Ειρήνη
Κότση Κυριακή – Άννα
Λορέντζου Μαριάννα
Μερτίκα Μαρία
Μπόγρη Ιουλία
Χελιώτη Μαρία**

**Υπεύθυνη δασκάλα: Άννα Ρόδη
Αίγινα, σχολικό έτος: 2013 – 2014**

ΕΛΛΗΝΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ ΡΟΔΑΚΗΣ: **ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΛΤΑΜΟΥΡΑΣ**

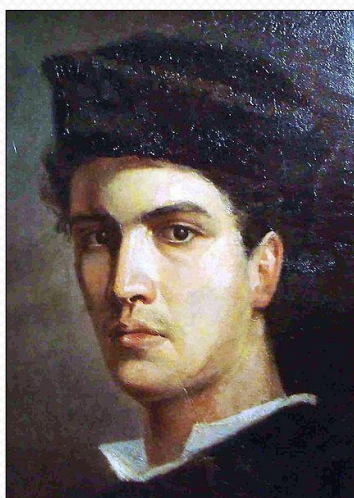
Ιωάννης Αλταμούρας: «**Η Ναυμαχία του Ρίου – Αντιρρίου**»

Στον πίνακα αυτόν βλέπουμε μια σκηνή από τη Ναυμαχία του Ρίου – Αντιρρίου. Σε πρώτο πλάνο βλέπουμε ένα μεγάλο ιστιοφόρο με φουσκωμένα πανιά και τριγύρω του πολλά άλλα πλοία.

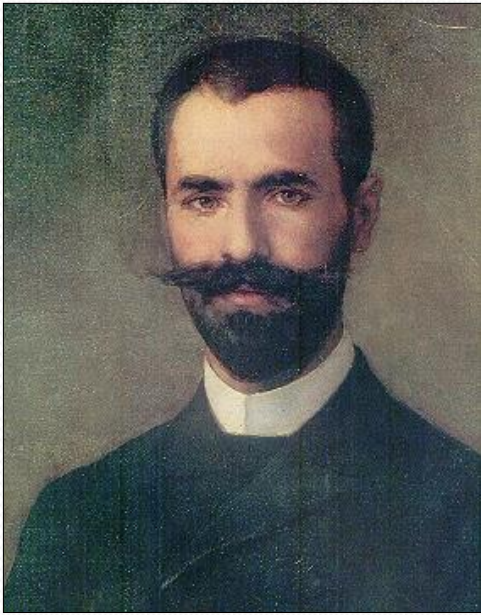
Τα χρώματα που χρησιμοποίησε ο καλλιτέχνης είναι το μπεζ, το μαύρο και το γαλάζιο σε διάφορες αποχρώσεις.

Μου αρέσει αυτός ο πίνακας, γιατί μοιάζει με φωτογραφία.

Η αυτοπροσωπογραφία του Ιωάννη Αλταμούρα
και μια θαλασσογραφία του
ΜΑΡΙΑ ΧΕΛΙΩΤΗ: **ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΛΕΜΠΕΣΗΣ**

Πολυχρόνης Λεμπέσης: «Το παιδί με τα κουνέλια»

Ο ζωγράφος είναι ο Πολυχρόνης Λεμπέσης και το έργο ονομάζεται «Το παιδί με τα κουνέλια». Φιλοτεχνήθηκε τον 19^ο αι. (1879) στην Ελλάδα.

Το θέμα του πίνακα είναι ένα παιδί που ταΐζει με πολλή αγάπη δυο όμορφα, άσπρα κουνελάκια. Τριγύρω υπάρχουν διάφορα λαχανικά, ένα καλάθι κι ένα τραπέζι.

Τα κυριότερα χρώματα που χρησιμοποίησε ο ζωγράφος το κόκκινο, το καφέ και το λευκό.

Πιστεύω ότι ο καλλιτέχνης, με το συγκεκριμένο έργο ήθελε να δώσει στους συνανθρώπους του το μήνυμα να αγαπούν και να φροντίζουν τα ζώα.

Ο πίνακας αυτός μου προκάλεσε αισθήματα χαράς και ευχαρίστησης κι αυτό γιατί κοιτώντας τον ένιωσα την αγάπη του παιδιού για τα ζώα.

Πολ. Λεμπέσης.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ**

Ιακωβίδης Γεώργιος: «Παιδική Συναυλία Ι»

Ιακωβίδης Γεώργιος: «Παιδική Συναυλία ΙΙ»

Ιακωβίδης Γεώργιος: «Παιδική Συναυλία Ι»

Ιακωβίδης Γεώργιος: «Παιδική Συναυλία Ι»

Ο Γεώργιος Ιακωβίδης ζωγράφισε τον πίνακα αυτόν με θέμα της παιδικής συναυλίας το 1894 και το εξέθεσε για πρώτη φορά σε έκθεση στο Μόναχο.

Εδώ τα παιδιά δίνουν τη συναυλία για τη γιαγιά τους. Τα πρόσωπα λοιπόν που παρουσιάζονται είναι η γιαγιά που πλέκει με το κόκκινο κουβάρι της και τα εγγόνια της που παίζουν, μάλλον φάλτσα, μουσική, με τρομπέτα, τύμπανο και άλλα όργανα.

Τα χρώματα είναι σκούρα και ψυχρά (μοβ, πράσινο, κ.ά.) και προκαλούν συναισθήματα, ηρεμίας, γαλήνης αλλά και μελαγχολίας.

Νομίζω ότι ο συγκεκριμένος πίνακας θέλει να μας δείξει την ξενιοσιά και τον αυθορμητισμό της παιδικής ηλικίας, που έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τα – κουρασμένα από τη ζωή – γηρατειά.

Ο πίνακας μου προκάλεσε ευχάριστα συναισθήματα, γιατί η συγγενική αγάπη είναι έντονη. Τα παιδιά έχουν όλη την καλή διάθεση να ψυχαγωγήσουν τη γιαγιά αλλά εκείνη, λόγω ηλικίας, αδυνατεί να τα καταλάβει και υποφέρει από το θόρυβο.

Ιακωβίδης Γεώργιος: «Παιδική Συναυλία Ι»

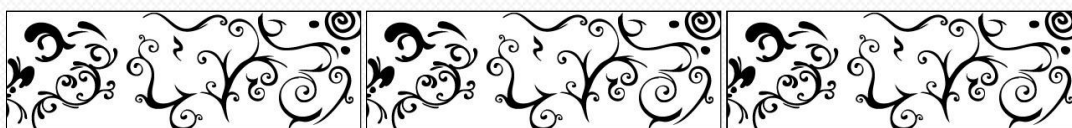
Αυτός είναι ο δεύτερος πίνακας του ίδιου ζωγράφου με το ίδιο θέμα και φιλοτεχνήθηκε ανάμεσα στο 1853 και το 1932 στο Μόναχο.

Υπάρχουν συνολικά έξι μικρά παιδιά παίζουν μουσική σε μια νεαρή γυναίκα, που πιθανόν να είναι η μητέρα του μικρότερου ή ίσως και όλων τους. Τα τέσσερα απ' αυτά παίζουν ξιπόλητα μουσική, δίνουν δηλαδή συναυλία. Ο πρώτος καθιστός σε ξύλινη καρέκλα παίζει τύμπανο, ο δεύτερος φυσάει τη σάλπιγγα, ο τρίτος φαίνεται μάλλον να παίζει φυσαρμονικά και τέλος υπάρχει κι ένας... τέταρτος μουσικός, που στέκεται λίγο παραπίσω. Αυτός είναι πολύ αστείος και φυσάει ένα αυτοσχέδιο μουσικό όργανο, που δεν είναι άλλο από ένα ποτιστήρι.

Ένα ζεστό κίτρινο – πορτοκαλί χρώμα φωτίζει την εορταστική, χαρούμενη, παιδική σκηνή που διαδραματίζεται στο εσωτερικό ενός φωτεινού, μάλλον χωριάτικου σπιτιού. Το φως διαχέεται από τα δυο παράθυρα.

Πιστεύω ότι ο καλλιτέχνης θέλει να δείξει ότι τα παιδιά έκαναν έκπληξη στη νεαρή γυναίκα, που κρατάει το μικρό κοριτσάκι και κάθονται οι δυο τους στο παράθυρο και τα κατάφεραν μια χαρά. Η μητέρα του μικρού κοριτσιού χαμογελάει και το κοριτσάκι τεντώνει τα χεράκια του με χαρά, σαν να θέλει να αγκαλιάσει τους μικρούς μουσικούς,

Η εικόνα αποτυπώνει με χάρη, τρυφερότητα, χιούμορ μια σκηνή του καθημερινού οικογενειακού βίου των απλών ανθρώπων και αυτό μου αρέσει πολύ.

ΙΟΥΛΙΑ ΜΠΟΓΡΗ: ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Σπύρου Βασιλείου: «Το τραπέζι της Καθαρής Δευτέρας»

«Το τραπέζι της Καθαρής Δευτέρας» είναι ένας πίνακας ζωγραφικής του σπουδαίου Νεοέλληνα ζωγράφου Σπύρου Βασιλείου, που φιλοτεχνήθηκε το 1950 στην Αθήνα.

Πάνω σ' ένα πράσινο μεταλλικό τραπεζάκι καφενείου είναι απλωμένα τα νησίσιμα φαγητά που συνηθίζουμε να τρώμε την Καθαρή Δευτέρα, όπως ο χαλβάς, οι ελιές, η λαγάνα, ο ταραμάς αλλά και η πατροπαράδοτη ρετσίνα.

Πίσω από το τραπεζάκι υπάρχει ένας πολύχρωμος χαρταετός και δίπλα του ένα ψάθινο καπέλο, ενώ στο βάθος αριστερά φαίνεται ένας χαρταετός μπλεγμένος στα σύρματα και ένας χρωματιστός χαρτόμυλος.

Στο φόντο φαίνονται τα άσπρα σπίτια της Αθήνας και το βουνό Υμηττός.

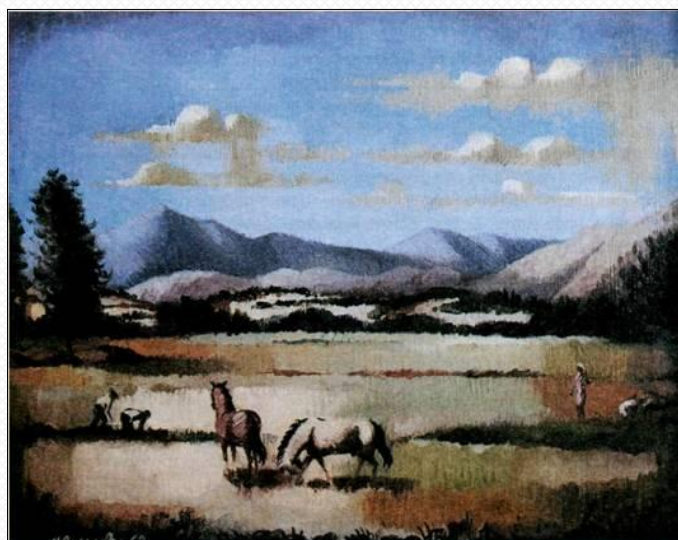
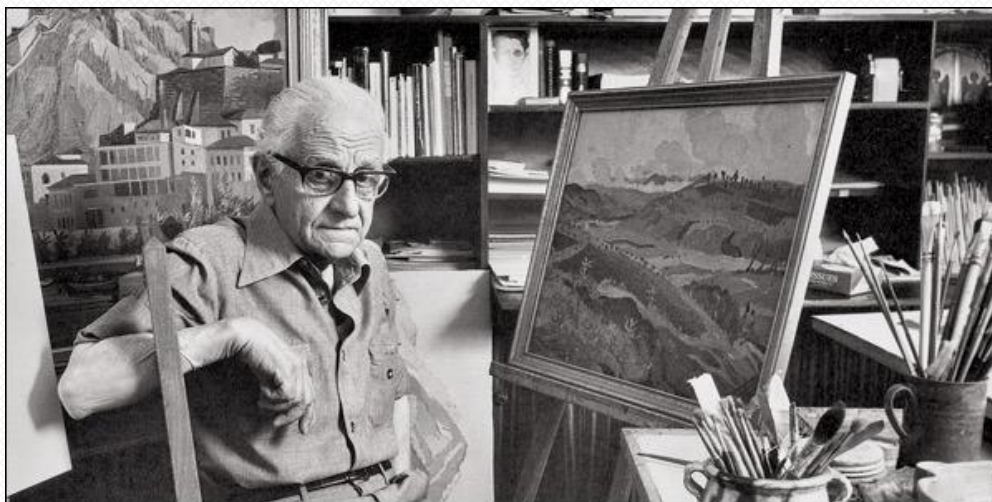
Τα κυριότερα χρώματα που χρησιμοποίησε ο καλλιτέχνης είναι το μαύρο, το κόκκινο, το μπλε, το άσπρο, δηλαδή και ψυχρά και θερμά χρώματα.

Νομίζω ότι ο ζωγράφος με αυτό το έργο ήθελε να «πει» ότι η Καθαρή Δευτέρα είναι μια γιορτή που πρέπει να τη γιορτάζουμε όλοι, όπως όλες τις γιορτές, γιατί δίνει χαρά. Είναι μια μέρα διασκέδασης και δεν πρέπει να την αφήνουμε να περνάει χωρίς να της δίνουμε σημασία.

Το συναίσθημα που ένιωσα, βλέποντας αυτόν τον πίνακα, ήταν μόνο ευχαρίστηση και η σκέψη που ήρθε στο μυαλό μου ήταν πόσο όμορφα περνάω κάθε χρόνο τέτοια μέρα. Μου άρεσε πολύ, γιατί απεικόνιζε χαράς και παρέας που όλοι οι άνθρωποι αγαπούν.

ΡΑΚΙ ΣΑΡΙΦ ΤΑΜΖΙΝΤ: ΑΓΗΝΩΡ ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ

Αγήνορος Αστεριάδη: «Τεγέα, τοπίο με άλογα»

Ο ζωγράφος του έργου είναι ο Αγήνωρ Αστεριάδης και το έργο φιλοτεχνήθηκε το καλοκαίρι του 1887.

Στον πίνακα απεικονίζονται δύο άλογα, ένα άσπρο κι ένα καφετί, μάλλον κουρασμένα, που ξεκουράζονται, πιθανόν μέσα σε μια λιμνούλα. Το ένα βόσκει ή, αν πρόκειται για λίμνη, πίνει νερό, ενώ το άλλο κοιτάζει δυο αγρότες που δουλεύουν.

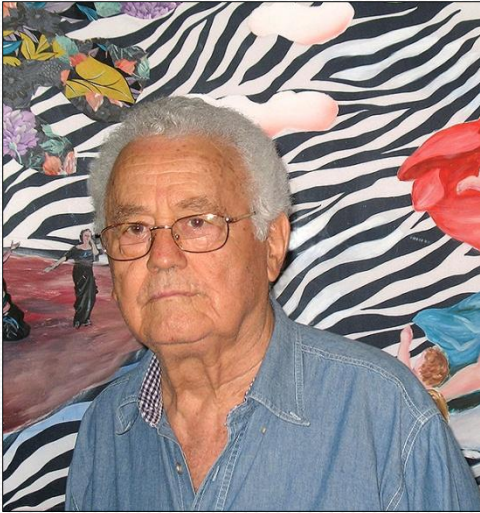
Τα χρώματα που χρησιμοποιεί ο καλλιτέχνης στο έργο είναι κυρίως το γαλάζιο, το μοβ, το πράσινο και το μπεζ – καφέ.

Τα άλογα του πίνακα φαίνονται κουρασμένα άρα οι άνθρωποι τα είχαν χρησιμοποιήσει πολύ στις δουλειές τους εκείνη την εποχή. Τα άλογα συνήθως τρέχουν. Πιστεύω λοιπόν ότι ο καλλιτέχνης κατάφερε να δείξει πόσο κουρασμένα είναι, γιατί στέκονται ήρεμα.

Μου αρέσει αυτό το έργο σαν τοπίο αλλά δε μου αρέσει που τα δύο άλογα έχουν τόση ταλαιπωρία. Κι αυτό, γιατί είμαι φιλόζωος!

ΜΑΚΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: ΤΑΚΗΣ ΚΑΤΣΟΥΛΙΔΗΣ

Τάκης Κατσουλίδης: «Πορτοκάλια»

Αυτόν τον πίνακα τον έχει ζωγραφίσει ο Τάκης Κατσουλίδης και η ονομασία του είναι «Πορτοκάλια».

Τα πορτοκάλια είναι μέσα σε μια γυάλινη πιατέλα πάνω σε ένα τραπέζι. Είναι τρία, το ένα είναι κίτρινο και τα άλλα δυο πορτοκαλί.

Πίσω φαίνεται μια ξύλινη καρέκλα. Ο πίνακας παρουσιάζει «νεκρή φύση».

Μεσσηνιακό τοπίο,
1961 ξυλογραφία 34x43εκ.

ΞΕΝΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

ΜΕΡΤΙΚΑ ΜΑΡΙΑ: **TOMAZO MAZATSIΟ**

Τομάζο Μαζάτσιο: «**Η Παναγία με το Χριστό**»

Φλωρεντία: Ο καθεδρικός ναός

Παναγία και Χριστός του Μαζάτσιο

Αυτός ο πίνακας έχει ζωγραφιστεί από τον Τομάζο Μαζάτσιο. Δε γνωρίζω πώς ακριβώς ονομάζεται αλλά παρουσιάζει την Παναγία και το Χριστό και τον έφτιαξε το 1401. Η Παναγία αγκαλιάζει το Χριστό με στοργή και αγάπη και φαίνεται σαν να παίζει μαζί του.

Τα κυριότερα χρώματα που χρησιμοποίησε ο καλλιτέχνης είναι θερμά, όπως το απαλό ροζ, το πορτοκαλί, το μπεζ αλλά και ψυχρά, όπως το μπλε.

Θεωρώ ότι με αυτό το έργο ήθελε να δείξει την αγάπη της κάθε μάνας για το παιδί της και το πέτυχε.

Το έργο αυτό μου αρέσει πάρα πολύ και μου δημιουργεί ανάμεικτα συναισθήματα. Από τη μια σκέφτομαι πόσο δυστυχημένα πρέπει να είναι τα παιδιά που δεν έχουν μητέρα και από την άλλη ότι ο Χριστός ήταν τυχερός, γιατί είχε την ωραιότερη και σοφότερη μητέρα του κόσμου.

Τρίπτυχο : Ένθρονη Παναγία με το βρέφος

ΓΚΑΡΓΚΑΝΙΤΗ ΓΩΓΩ: ΠΙΕΡ ΩΓΚΥΣΤ ΡΕΝΟΥΑΡ

Πιερ Ωγκύστ Ρενουάρ: «Ο Κοκό γράφοντας»

Στον πίνακα αυτόν βλέπω ένα μικρό παιδάκι παλαιότερης εποχής. Πρόκειται για ένα αγοράκι με μακριά ξανθά μαλλιά και μπούκλες. Αν δεν είχε τίτλο δεν θα μπορούσα να καταλάβω αν είναι αγόρι ή κορίτσι. Μου κάνει εντύπωση που φοράει ροζ.

Δε μπορώ να καταλάβω, αν είναι χαρούμενος ή λυπημένος. Πάντως είναι αγόρι και είναι αφοσιωμένος στο γράψιμο.

Το Πορτραίτο των θυγατέρων και ένας άλλος ακόμη πίνακας του Πιερ Ωγκύστ Ρενουάρ

ΚΟΤΣΗ ΚΥΡΙΑΚΙΑΝΝΑ: ΣΤΕΦΑΝ ΛΟΧΝΕΡ

Στέφαν Λόχνερ: «**Η Παναγία με τις τριανταφυλλιές**»

Ο ζωγράφος είναι ο Στέφαν Λόχνερ και ο τίτλος του έργου «Η Παναγία με τις τριανταφυλλίες».

Το έργο φιλοτεχνήθηκε το 15^ο αι. στη Γερμανία και το θέμα του είναι η Παναγία που κρατάει στην αγκαλιά της το μικρό Ιησού. Πίσω της βλέπουμε τριανταφυλλίες, ενώ από πάνω βρίσκεται ο Θεός. Αριστερά και δεξιά υπάρχουν άγγελοι, που της προσφέρουν φρούτα και τριαντάφυλλα. Στο κάτω μέρος της εικόνας βλέπουμε άλλους αγγέλους, που παίζουν μουσικά όργανα.

Τα κυριότερα χρώματα που χρησιμοποίησε ο καλλιτέχνης είναι το μπλε, το κόκκινο, το κίτρινο και το πράσινο. Χρησιμοποίησε δηλαδή και θερμά και ψυχρά χρώματα.

Η Παναγία είναι σκεπτική και κοιτάει το παιδί της, ενώ οι άγγελοι γύρω της είναι χαρούμενοι και της δίνουν δώρα.

Όταν πρωτοκοίταξα τον πίνακα, ένοιωσα χαρά, γιατί είδα την Παναγία να κρατά στοργικά το μικρό Χριστό. Μετά όμως σκέφτηκα ότι θα έπρεπε να ήταν πιο χαρούμενη και όχι σκεπτική. Το έργο πάντως μου άρεσε πολύ, γιατί είχε πολλούς αγγέλους και το Θεό, που προσέχει την Παναγία και το Χριστό.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΠΕΣΗΣ: ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΝΤΕΛΑΚΡΟΥΑ

Ευγένιος Ντελακρούα: «Η Ελλάδα στα ερείπια του Μεσολογγίου»

Ο ζωγράφος του πανέμορφου αυτού πίνακα ονομάζεται Ευγένιος Ντελακρούα και ο τίτλος του είναι «Η Ελλάδα στα ερείπια του Μεσολογγίου».

Το θέμα αυτού του αριστουργήματος είναι το σπουδαίο γεγονός της ελληνικής ιστορίας που είναι γνωστό με το όνομα «Η Ήξοδος του Μεσολογγίου».

Στην εικόνα βλέπουμε μια εντυπωσιακή, λεβεντόκορμη κοπέλα, που συμβολίζει την Ελλάδα, να περπατά πάνω στους τάφους των ηρωικών νεκρών. Πίσω της βλέπουμε έναν στρατιώτη, Τούρκο ή Αιγύπτιο, με υψωμένη μια σημαία.

Ο καλλιτέχνης χρησιμοποίησε στον πίνακα αυτόν το μπλε, το κόκκινο, λίγο πράσινο, το γκρι, και κυρίως το μαύρο, επειδή, όπως καταλαβαίνουμε, το θέμα του δεν είναι διόλου χαρούμενο.

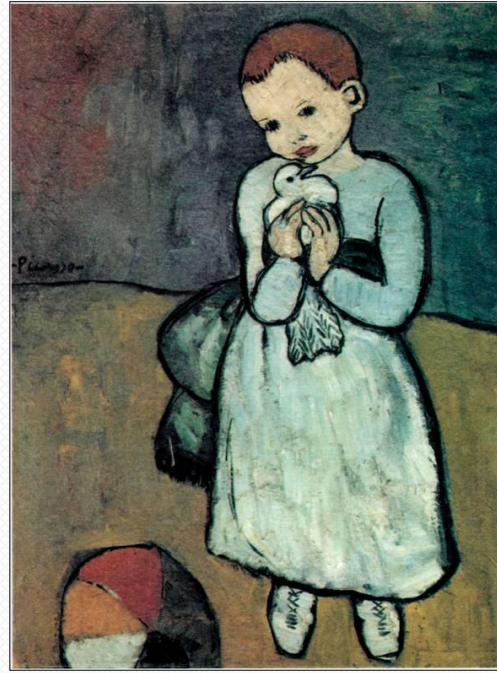
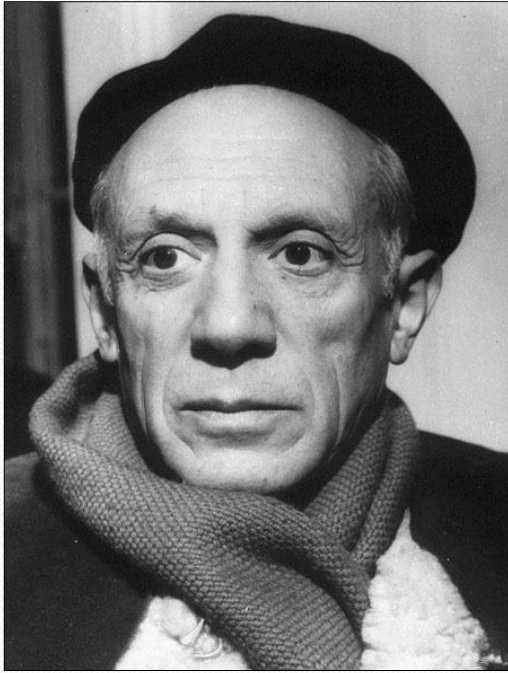
Νομίζω ότι με αυτό το έργο ο καλλιτέχνης θέλει να μας «πει» ότι ο πόλεμος και η πείνα φέρνουν τρομερές δυστυχίες. Πιστεύω όμως ότι δεν κατάφερε να περάσει το μήνυμά του, γιατί στις μέρες μας γίνονται ακόμη περισσότεροι πόλεμοι και εξαιτίας τους χιλιάδες άνθρωποι πεινούν και πεθαίνουν.

Το θαυμάσιο αυτό έργο μου αρέσει πολύ, γιατί ο καλλιτέχνης προσπαθεί με τα χρώματά του να τονίσει το πόσο λυπημένο και μακάβριο ήταν το κλίμα της εποχής εκείνης. Παράλληλα όμως υπάρχει και κάτι πολύ θετικό. Η κοπέλα – Ελλάδα, παρά τις δυστυχίες είναι όρθια πάνω στα ερείπια και αγωνίζεται.

Τέλος, μου κάνει εντύπωση το πόσο μεγάλος φιλέλληνας ήταν ο Ντελακρούα και πόσο τον συγκινούσε η ελληνική ιστορία, αφού δημιούργησε και την υπέροχη «Σφαγή της Χίου».

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ: ΠΑΜΠΛΟ ΠΙΚΑΣΟ

Πάμπλο Πικάσο: «Παιδί με περιστέρι»

Ο ζωγράφος του έργου είναι ο Πάμπλο Πικάσο και ο τίτλος του «Παιδί με περιστέρι». Φιλοτεχνήθηκε το 1901 στην Ισπανία.

Το θέμα που παρουσιάζει είναι ένα κοριτσάκι που κρατά προστατευτικά στα χέρια του ένα λευκό περιστέρι, ενώ μπροστά του βρίσκεται μια μεγάλη, πολύχρωμη μπάλα. Τα χρώματα, που χρησιμοποίησε ο καλλιτέχνης, είναι και θερμά και ψυχρά.

Το περιστέρι είναι σύμβολο της ειρήνης και νομίζω πως ο καλλιτέχνης ήθελε να «πει» στους συνανθρώπους του ότι πρέπει να υποστηρίξουν την παγκόσμια ειρήνη και θεωρώ ότι κατάφερε να περάσει το μήνυμά του.

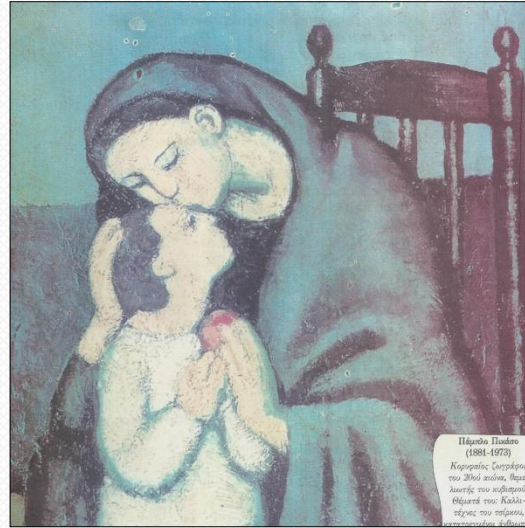
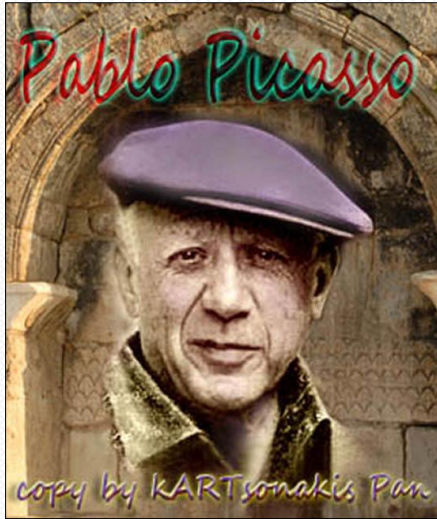
Μου αρέσει πολύ αυτός ο πίνακας, γιατί είναι απλός και ωραίος και προβάλλει την ειρήνη και τη χαρά.

Η περίφημη «Γκερνίκα» του Πάμπλο Πικάσο

ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΝΑΚΗ: ΠΑΜΠΛΟ ΠΙΚΑΣΟ

Πάμπλο Πικάσο: «Η μητέρα και το παιδί»

Ο πίνακας αυτός είναι δημιουργία του σπουδαίου Ισπανού ζωγράφου Πάμπλο Πικάσο και το θέμα του είναι «Η μητέρα και το παιδί».

Η μητέρα κάθεται σε μια καφετιά, ξύλινη καρέκλα, έχει αγκαλιά το μικρό παιδί της και το φιλά τρυφερά στο μέτωπο, ενώ κρατά ένα κόκκινο φρούτο και του το προσφέρει.

Τα κυριότερα χρώματα, που χρησιμοποίησε εδώ ο καλλιτέχνης είναι το μωβ και το γαλάζιο, δηλαδή ψυχρά χρώματα αλλά και το λευκό που κάνουν χτυπητή αντίθεση με το κόκκινο του φρούτου.

Ο ζωγράφος με το συγκεκριμένο έργο νομίζω ότι θέλει να μας δείξει την απέραντη αγάπη και στοργή που έχει μια μητέρα για το παιδί της.

Μου αρέσει πάρα πολύ αυτό το έργο, γιατί μου έδωσε να καταλάβω ότι ένα φιλί και μια αγκαλιά της μητέρας είναι ό,τι καλύτερο υπάρχει στον κόσμο.

Έργο του Πάμπλο Πικάσο

ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΟΥΚΟΥΛΗΣ: **ΒΑΣΙΛΙ ΚΑΝΤΙΣΚΙ**

Βασίλι Καντίσκι: «**Μπλε ζωγραφιά**»

Ο ζωγράφος του έργου είναι ο Ρώσος Βασίλι Καντίσκι και ο τίτλος του είναι «Μπλε ζωγραφιά».

Ο πίνακας φιλοτεχνήθηκε το 1866 στη Ρωσία και απ' ό,τι καταλαβαίνω δείχνει διάφορα σχήματα, όπως κύκλους, τρίγωνα, μισοφέγγαρα, κ.ά., σε μπλε φόντο.

Ο ζωγράφος χρησιμοποίησε ψύχρα και θερμά χρώματα, όπως, μπλε, γαλάζιο, κόκκινο, κίτρινο, πράσινο.

Στην αφηρημένη τέχνη κάθε άνθρωπος μπορεί να καταλαβαίνει και να νιώθει ό,τι θέλει! Κι εγώ δε μπορώ να καταλάβω πολλά.

Πάντως ο πίνακας μου άρεσε, γιατί, αν και δε μπορεί κανείς να καταλάβει τι θέλει να «πει» ο καλλιτέχνης, παρουσιάζει μια ποικιλία σχημάτων και μια πανδαισία χρωμάτων.

Λεπτομέρεια της έγχρωμης λιθογραφίας του Βασίλι Καντίσκι με τίτλο «Ήχοι»

ΣΥΝΤΟΜΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Α. Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΙΤΑΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΑΛΤΑΜΟΥΡΑ

Ιωάννης Αλταμούρας (Φλωρεντία ή Νεάπολη Ιταλίας, 1852 – Σπέτσες, Μάιος 1878): Ήταν ζωγράφος του 19ου αι., ο οποίος διακρίθηκε κυρίως για τις θαλασσογραφίες του.

Πατέρας του ήταν ο Ιταλός ζωγράφος και επαναστάτης Φραντσέσκο Σαβέριο Αλταμούρα (Francesco Saverio Altamura) και μητέρα του η Σπετσιώτισσα αρχοντοπούλα και πρώτη Ελληνίδα ζωγράφος Ελένη Μπούκουρα-Αλταμούρα.

Όταν ο Ιωάννης ήταν επτά ετών, ο πατέρας του εγκατέλειψε την οικογένειά του. Η μητέρα του πήρε τον Ιωάννη και την μικρότερη αδελφή του Σοφία και εγκαταστάθηκε στην Αθήνα προκειμένου να εξασφαλίσει την διαβίωση της οικογένειας.

Από τα παιδικά του χρόνια, ο Ιωάννης έδειξε την έμφυτη κλίση του προς την ζωγραφική. Έγινε δεκτός στην Σχολή των Τεχνών (την μετέπειτα «Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών» της Αθήνας), όπου μελέτησε ζωγραφική κοντά στον Νικηφόρο Λύτρα κατά την διετία 1871 –1872. Με υποτροφία του βασιλιά Γεωργίου Α΄, συνέχισε τις σπουδές του στην Κοπεγχάγη κατά την περίοδο 1873 – 1876. Το 1875, και, ενώ βρίσκονταν ακόμα στην Κοπεγχάγη, έστειλε στην έκθεση των Ολυμπίων στην Αθήνα το έργο του «*Το λιμάνι της Κοπεγχάγης*», για το οποίο τιμήθηκε με αργυρό μετάλλιο β΄ τάξεως.

Με την επιστροφή του στην Ελλάδα, άνοιξε εργαστήριο ζωγραφικής στην Αθήνα, ενώ η φήμη του άρχισε να αυξάνεται. Δυστυχώς, προσβλήθηκε από φυματίωση και πέθανε το 1878, σε ηλικία μόνον 26 ετών. Ο θάνατός του και ο θάνατος της αδελφής του, που είχε συμβεί λίγα χρόνια πριν — επίσης από φυματίωση — οδήγησε την μητέρα του στον νευρικό κλονισμό και την τρέλα. (Πηγή: <http://el.wikipedia.org>).

B. ΕΛΛΗΝΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Πολυχρόνης Λεμπέσης (Σαλαμίνα, 1848 – Αθήνα, 1913): Ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες ζωγράφους της λεγόμενης «Σχολής του Μονάχου». Ρωμαλέος καλλιτέχνης, άφησε λιγοστή παραγωγή, εκατό περίπου πίνακες. Ζωγράφησε κυρίως πρόσωπα, αλλά και τοπία, νεκρές φύσεις και θέματα από την καθημερινή ζωή, όπως το ορφανό, παιδιά που κλέβουν μήλα (1884), χωρική σε γαϊδουράκι (1888), αγρόκτημα με γαλοπούλες (1891) κ.ά. Ως αγιογράφος εργάστηκε στις εκκλησίες του Αγίου Γεωργίου Καρύτση, των Αγίων Θεοδώρων στο Α΄ Νεκροταφείο, του Αγίου Κωνσταντίνου στον Πειραιά, στην Εκκλησία Εισοδίων της Θεοτόκου στα Αμπελάκια της Σαλαμίνας κ.α. Ο Λεμπέσης, ο σιωπηλός, ασκητικός και σεμνός ζωγράφος, πέρασε τη ζωή του μακριά από τη διαμάχη για την πρόσκαιρη δόξα και τον εύκολο πλουτισμό (Πηγή: <http://el.wikipedia.org>)

Γεώργιος Ιακωβίδης (Λέσβος 1853 – Αθήνα 1932): Γεννήθηκε στη Λέσβο, το 1853 και από μικρός έδειξε ενδιαφέρον για την τέχνη και ασχολήθηκε πρώτα με την ξυλογλυπτική. Ήταν 17 χρονών όταν πήγε στην Σχολή Τεχνών της Αθήνας και 24 χρονών όταν πήρε υποτροφία για να σπουδάσει στη Γερμανία, στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Μονάχου. Πολύ γρήγορα φάνηκε το ταλέντο του, οι εκθέσεις διαδέχονταν η μία την άλλη και το έργο του έγινε ονομαστό. Έτσι το 1900 διορίστηκε ως πρώτος διευθυντής της Εθνικής Πινακοθήκης, που ιδρύθηκε τότε. Όταν ιδρύθηκε η Ακαδημία των Αθηνών, το 1926, έγινε ένα από τα πρώτα μέλη της.

Ο Ιακωβίδης δημιούργησε κυρίως προσωπογραφίες και μάλιστα συνθέσεις με παιδιά, ώστε να χαρακτηρίζεται ως ο ζωγράφος που αγαπούσε τα παιδιά. Όταν ήρθε στην Ελλάδα ασχολήθηκε περισσότερο με δημιουργία πορτρέτων και θεωρείται από τους σπουδαιότερους Έλληνες προσωπογράφους.

Πέθανε στην Αθήνα το 1932, έχοντας δημιουργήσει περισσότερες από 200 ελαιογραφίες, οι οποίες σήμερα βρίσκονται είτε σε ιδιωτικές συλλογές είτε εκτίθενται σε πινακοθήκες της Ευρώπης. (Πηγή: <http://www.pemptousia.gr>)

Σπύρος Βασιλείου (Γαλαξίδι 1903 - Αθήνα 1985): Ήταν ζωγράφος, αγιογράφος και σκηνογράφος που ασχολήθηκε ιδιαίτερα και με τις εικονογραφήσεις εφημερίδων και περιοδικών.

Σπούδασε με υποτροφία στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και μαθήτευσε δίπλα στο Νικόλαο Λύτρα. Η πρώτη του ατομική έκθεση πραγματοποιήθηκε το 1928. Την ίδια χρονιά έκανε το ντεμπούτο του στη σκηνογραφία (συνολικά σχεδίασε τα σκηνικά σε 140 παραστάσεις), ενώ ήδη είχε ξεκινήσει την εικονογράφηση εφημερίδων και περιοδικών. Το 1930 βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών με το *Μπενάκιο* βραβείο για τα σχέδια αγιογράφησης του ναού του Αγίου Διονυσίου Αρεοπαγίτη. Στα χρόνια της Κατοχής κυκλοφόρησε κρυφά ξυλογραφίες, εικονογραφημένα χειρόγραφα και χειρόγραφες εκδόσεις Ελλήνων ποιητών με πατριωτικό περιεχόμενο.

Έργα του υπάρχουν στην Εθνική Πινακοθήκη. Εκτός από τον Άγιο Διονύσιο της Αθήνας, αγιογράφησε και την ελληνική εκκλησία του Αγίου Νικολάου στο Ντιτρόιτ των ΗΠΑ. Επίσης δημοσίευσε τα *Γαλαξιδιώτικα καράβια* (1934) με δικά του κείμενα και απεικονίσεις παλαιών καραβιών του τόπου του και το αυτοβιογραφικό λεύκωμα *Φώτα και σκιές* (1969). Πολλά έργα του απεικονίζουν τοπία της σύγχρονης του Αθήνας. (Πηγή: <http://el.wikipedia.org>)

Αγνήνωρ Αστεριάδης (1898-1977): Ζωγράφος, αγιογράφος και χαράκτης, ο καλλιέργησε την τέχνη του με πάθος και φαντασία. Λυρικός και φιλέρευνος αναζήτησε τα θέματα και τα ερείσματα της ζωγραφικής του στην ελληνική φύση και την όψη του άστεως, την αρχαιότητα, το Βυζάντιο, τη λαϊκή και την παιδική τέχνη, χωρίς να του διαφύγει

η αίσθηση των ισορροπιών και το αίτημα της προσωπικής γραφής. Κορυφαίος τοπιογράφος, χρησιμοποίησε συχνά ως μέσον την υδατογραφία στην οποία προσέδωσε ιδεώδη ποιότητα. (Πηγή: <http://www.agenorasteriadis.com>)

Τάκης Κατσουλίδης: Ο Τάκης Κατσουλίδης είναι δάσκαλος, ζωγράφος, χαράκτης και σχεδιαστής γνωστών γραμματοσειρών (ΕΒΓΕ συνολικής προσφοράς 2011). Γεννήθηκε στη Μεσσήνη, το 1933. Σπούδασε χαρακτηριστική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, με δάσκαλο το Γιάννη Κεφαλληνό. Από το 1962-1966 συνέχισε τις σπουδές του στην Ecole des Beaux Arts στο Παρίσι με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. Ασχολήθηκε κυρίως με την ξυλογραφία με καθηγητή τον Cami και λιθογραφία με τον E.Clairin. Παράλληλα, ειδικεύθηκε στην τέχνη του βιβλίου στη Σχολήν Estienne.

Από το 1971-1976 ήταν διευθυντής της Διακοσμητικής Σχολής Α.Τ.Ο. (Δοξιάδη). Είχε την καλλιτεχνική επιμέλεια των εκδόσεων της Εθνικής Τραπέζης για πολλά χρόνια. Είναι καθηγητής της Σχολής Γραφικών Τεχνών του ΤΕΙ της Αθήνας και προϊστάμενος του τμήματος Γραφιστικής από το 1978-1986. Σχεδίασε ταπισερί για την τράπεζα Hellenic Canadian Trust στον Καναδά, για την Atlantic Bank της Νέας Υόρκης και έξι μεγάλες μεταξοτυπίες για το υποκατάστημα της Εθνικής Τραπέζης στη Σικάγο. Φιλοτέχνησε Κυπριακά και Ελληνικά Γραμματόσημα. Διετέλεσε καλλιτεχνικός Σύμβουλος της Ασπιώτη-ΕΛΚΑ 1986-1988.

Σχεδίασε δύο νέα ελληνικά αλφάβητα για τη φωτοστοιχειοθεσία (AGFA) "Απολλώνια" και "Κατσουλίδης". Είναι καλλιτεχνικός Σύμβουλος της Εταιρίας Ελληνικών Τυπογραφικών Στοιχείων. Έχει κάνει λευκώματα τέχνης με χαρακτηριστικά, όπως "Παλατινή ανθολογία" με 10 λιθογραφίες, έκδοση του ιδίου 1979. "Παιωνίες της Ελλάδος" με 12 λιθογραφίες, έκδοση Μουσείου Γουλανδρή 1983. "Ημικύκλιο" με 7 λιθογραφίες και ποιήματα Γιάννη Ρίτσου, έκδοση Υ. Κατσουλίδη 1989. "Μάνη" με 10 ξυλογραφίες, κείμενα Νικήτα Νιφάκη. Εισαγωγή και έκδοση Ν. Γρηγοράκη 1992.

Έχει παρουσιάσει 12 ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής και χαρακτηριστικής στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Συμμετείχε σε πολλές Μπιεννάλε και διεθνείς εκθέσεις. Το 1961 πήρε το Α΄ Βραβείο χαρακτηριστικής στην Πανελλαδική Έκθεση Νέων, και μετάλλιο στην Διεθνή Έκθεση Ζωγραφικής για το βραβείο της Ευρώπης, Οστάνδη 1976. Έργα του υπάρχουν στην Αθήνα, Εθνική Πινακοθήκη, Μουσείο Βορρέ, Γεννάδειο Βιβλιοθήκη. Στη Θεσσαλονίκη, Μουσείο Ιδρύματος Εθνικής Τραπέζης. Στο Παρίσι, Εθνική Βιβλιοθήκη (Cabinet des Estampes) και σε πολλές ιδιωτικές συλλογές στην Ευρώπη και στην Αμερική.

(Πηγή: <http://www.designmag.gr/katsoulidis-site/8246> και <http://www.biblionet.gr>)

Γ. ΞΕΝΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Τζιοβάννι Μαζάτσιο (Masaccio Tommaso di ser Giovanni Guidi, ή Cassai) (Αρέτσο 1401 –Ρώμη 1428): Ιταλός ζωγράφος. Γεννήθηκε κοντά στην Φλωρεντία και πέθανε νεότερος στη Ρώμη. Είχε βαπτιστεί Τομάζο (Θωμάς), αλλά τον φώναζαν Μαζάτσιο (ατζαμής Θωμάς), για την έλλειψη πρακτικού πνεύματος και την ατημέλητη εμφάνισή του. Η τέχνη του λιτή, εστιάζει στο σωματικό και πνευματικό βάρος των προσώπων του. Ελάχιστες πληροφορίες υπάρχουν για την απλή και κάποτε φτωχική ζωή του και λίγα είναι τα βέβαια έργα του που είχαν μεγάλη σημασία για την καλλιτεχνική ανανέωση της Φλωρεντίας στον 15ο αιώνα.

Πρόλαβε να δημιουργήσει ένα έργο πολυσήμαντο για την επιβλητική απλότητα, την ήρεμη μεγαλοπρέπεια του, την έξοχη αρμονία της συνθέσεως, αρετές που εκφράζουν ένα υψηλό καλλιτεχνικό ήθος. Το 1422 βρίσκεται εγγεγραμμένος στη συντεχνία των γιατρών και των φαρμακοποιών και το 1424 στον κατάλογο των ζωγράφων της Συντεχνίας του Αγίου Λουκά. Πριν από το έτος αυτό είχε ζωγραφίσει τη νυπογραφία των «Εγκαινίων» στο αίθριο της μονής των Καρμηλιτών στη Φλωρεντία, που είχε καταστραφεί (Πηγή: <http://www.artmag.gr>)

Πιερ Ογκύστ Ρενουάρ (25 Φεβρουαρίου 1841 - 3 Δεκεμβρίου 1919): Γεννήθηκε στην πόλη Λιμόζ της Γαλλίας, γιος του ράφτη Λεονάρ Ρενουάρ και της εργάτριας Μαργκερίτ. Σε ηλικία τριών ετών η οικογένειά του μετακόμισε στο Παρίσι όπου φοίτησε, στα επτά του χρόνια, σε καθολικό σχολείο. Τα βράδια παρακολουθούσε μαθήματα στη Σχολή Σχεδίου και Διακόσμησης.

Στην αρχή της καλλιτεχνικής του πορείας δε γνώρισε σημαντική αναγνώριση. Μέχρι τον γαλλο-πρωσικό πόλεμο του 1870, γύριζε με ένα σακίδιο στον ώμο και έζησε πολύ φτωχικά. Το 1867 ένας πίνακάς του με τον τίτλο *Λιζ (Lise)* έγινε δεκτός στο Σαλόν του Παρισιού. Την περίοδο αυτή θεωρείται πως ο Ρενουάρ επηρεάστηκε σημαντικά από τον Κλωντ Μονέ, πλησιάζοντας ολοένα και περισσότερο προς τον ιμπρεσιονισμό.

Το 1874 συμμετείχε στην πρώτη έκθεση της ομάδας των ιμπρεσιονιστών. Από μία δημοπρασία έργων του έλαβε 1.200 φράγκα κι εγκαταστάθηκε στη Μονμάρτρη. Το 1881 ταξίδεψε στην Αλγερία και κατόπιν στην Ισπανία και την Ιταλία, όπου ήρθε σε επαφή με το έργο του Ραφαήλ από το οποίο επηρεάστηκε βαθιά.

Το 1889 συνάντησε τον μηχανικό Άιφελ (Eiffel, γαλλ. προφ. *Εφέλ*) και περίπου το 1892 άρχισε να αναπτύσσει παραμορφωτική αρθρίτιδα, νόσο που τον βασάνισε μέχρι τον θάνατό του. Αντιμέτωπος σημαντικό πρόβλημα παραμορφώσεων στα χέρια ενώ σε πιο προχωρημένο στάδιο ένας ώμος του καθηλώθηκε εξαιτίας ακύλωσης, γεγονός που ανάγκασε τον Ρενουάρ να διαφοροποιήσει την τεχνική του. Παρά τις σωματικές του δυσχέρειες, δεν εγκατέλειψε τη ζωγραφική. Το 1919, ο Ρενουάρ επισκέφτηκε το Λούβρο όπου είχε την ευκαιρία να δει δικούς του πίνακες να εκτίθενται μαζί με κλασικά έργα.

Απεβίωσε στις 3 Δεκεμβρίου της ίδιας χρονιάς σε ηλικία 78 ετών. (Πηγή: <http://el.wikipedia.org>)

Στέφαν Λόχνερ (γεννήθηκε γύρω στα 1450 -1451, πέθανε ;): Τον Οκτώβρη του 1520 ο Άλμπρεχτ Ντύρερ (1471-1528), που ταξίδευε προς τις Κάτω Χώρες, έκανε στάση στην Κολωνία και σημείωσε στο ημερολόγιό του πως πλήρωσε τέσσερα Weissrsfennig προκειμένου να αποκτήσει πρόσβαση σε ένα πίνακα του Maister Steffan zu Kohn στο Παρεκκλήσιο του Δημαρχείου. Με τον τρόπο αυτό, ο διασημότερος ζωγράφος της Κολωνίας κατά το 15^ο αιώνα βγήκε από την ανωνυμία. Το όνομά του εμφανίζεται στα λογιστικά αρχεία της πόλης το 1442, και για τελευταία φορά το 1451, οπότε και πιθανώς απεβίωσε κατά τη διάρκεια του Μαύρου Θανάτου. Η επαναλαμβανόμενη εκλογή του στο δημοτικό συμβούλιο μαρτυρά πόση εκτίμηση απολάμβανε από τους συνδημότες του. Κάποιο έγγραφο αναφέρεται σε εκείνον ως Στέφαν από την Κωνσταντία αφήνοντας να εννοηθεί πως γεννήθηκε σε αυτή την περιοχή. Η καλλιτεχνική του εξέλιξη παραμένει μέχρι τις ημέρες μας σκαιώδης. Πιθανώς εκπαιδεύτηκε στην Άνω Σουηβία, όπου και γεννήθηκε, ωστόσο η υπόθεση αυτή δεν επιβεβαιώνεται από αδιάσειστα στοιχεία. Μέχρι την εποχή που το όνομά του εμφανίζεται στα αρχεία της Κολωνίας, είχε ήδη υιοθετήσει το καλλιτεχνικό ιδίωμα της περιοχής. Κατά πάσα πιθανότητα εγκαταστάθηκε εκεί κάποια στιγμή της δεκαετίας του 1430, μετά από ένα ταξίδι στις Κάτω Χώρες όπου και εμποτίστηκε από την τέχνη των καλλιτεχνών της Βορειοευρωπαϊκής Αναγέννησης όπως ο Γιαν βαν Άικ (1390-1441) και ο Ρομπέρ Καμπέν (Δάσκαλος του Φλεμάλ) (1378-1444). (Πηγή: <http://el.wikipedia.org>)

Ευγένιος Ντελακρουά (γαλλικά Eugène Ferdinand Victor Delacroix) (26 Απριλίου 1798 - 13 Αυγούστου 1863): ήταν μεγάλος Γάλλος ρομαντικός ζωγράφος του 19ου αιώνα, που επηρέασε την ζωγραφική συμβάλλοντας στην ανάπτυξη του ιμπρεσιονισμού. Εμπνεύστηκε από ιστορικά γεγονότα όπως η Ελληνική και η Γαλλική Επανάσταση καθώς και από ένα ταξίδι του στο Μαρόκο.

Γεννήθηκε στις 26 Απριλίου 1798 στο Σαρεντόν-Σαιν-Μορίς (Charenton-Saint Maurice) κοντά στο Παρίσι και ήταν το τέταρτο παιδί του Σαρλ Ντελακρουά, υπουργού Εξωτερικών του Διευθυντηρίου αν και εικάζεται ότι ο πραγματικός του πατέρας ήταν ο Ταλλεϋράνδος, διάσημος διπλωμάτης στον οποίο ο Ευγένιος έμοιαζε στην εμφάνιση και το χαρακτήρα. Ο Σαρλ Ντελακρουά πέθανε το 1805 και η μητέρα του το 1814 αφήνοντάς τον Ευγένιο ορφανό στην ηλικία των 16. Το 1815 μαθήτευσε κοντά στον ζωγράφο Πιέρ-Ναρκίς Γκερέν (Pierre-Narcisse Guérin) και το 1816 μπήκε στην Σχολή Καλών Τεχνών. Το 1822 παρουσίασε στο Σαλόνι Παρισιού τον πίνακά του «Η βάρκα του Δάντη». Το 1824 παρουσίασε τη «Σφαγή της Χίου», εμπνευσμένος από το πραγματικό γεγονός της Ελληνικής επανάστασης, και ο πίνακας αγοράστηκε από την Γαλλική κυβέρνηση για 6000 νομίσματα.

Άλλα έργα του είναι «Ο Θάνατος του Σαρδανάπαλου», εμπνευσμένο από την ποίηση του Λόρδου Μπάυρον, «Η Ελευθερία οδηγεί το Λαό», εμπνευσμένο από την Γαλλική επανάσταση του 1830, «Ο Καβαλάρης Έλληνας αγωνιστής», «Οι Φανατικοί της Ταγγέρης» (1837-1838), «Ο Σουλτάνος του Μαρόκου και η Ακολουθία του» (1845), «Κυνήγι Λιονταριών» (1854), «Άραβας Σελώνοντας το Άλογό του» (1855). Οι «Γυναίκες του Αλγερίου», τα τελευταία πέντε εμπνευσμένα από το ταξίδι του στο Μαρόκο.

Πέθανε στις 13 Αυγούστου 1863 στο Παρίσι. (Πηγή: <http://el.wikipedia.org>)

Πάμπλο (Ρούιθ) Πικάσο (Pablo Picasso) (1881 – 1973): Γεννήθηκε στη Μάλαγα της Ισπανίας στις 25 Οκτωβρίου του. Πατέρας του ήταν ο Χοσέ Ρούιθ Μπλάσκο, καθηγητής του σχεδίου, και μητέρα του η Μαρία Πικάσο. Άρχισε να ζωγραφίζει από παιδί και σε ηλικία 14 ετών μπήκε στη Σχολή Καλών Τεχνών της Βαρκελώνης. Το 1897 πήρε χρυσό βραβείο με τον πρώτο πίνακά του που παρουσίασε στην Ακαδημία. Έχοντας κιάλας κατακτήσει μια τεχνική σταθερή κι αξιόλογη, άρχισε να πλησιάζει τους πρωτοποριακούς καλλιτεχνικούς κύκλους της εποχής, που επέδρασαν βαθιά στη διαμόρφωσή του.

Το 1904 μετακόμισε στο Παρίσι, όπου γνωρίστηκε με άλλους μεγάλους καλλιτέχνες, όπως ο Ματίζ και ο Χουάν Μιρό. Από το 1912 έως το 1914 τα έργα του Πικάσο γίνονταν όλο και πιο γνωστά. Στις διεθνείς εκθέσεις του Μονάχου, της Κολωνίας και του Βερολίνου, οι κυβιστικοί του πίνακες βρισκόνταν στην πρώτη σειρά, δημοσιεύονταν στα πρωτοποριακά περιοδικά και οι ανανεωτικές αντιλήψεις του γίνονταν αντικείμενο συζήτησης στα πιο προωθημένα καλλιτεχνικά κέντρα. Σύντομα, το όνομα του έγινε συνώνυμο με το καινούργιο και το τολμηρό.

Ο Πικάσο ως ζωγράφος, χαράκτης, γλύπτης και δραματουργός ήταν ιδιαίτερα πολύπλευρος. Η εφευρετικότητα και η ευχέρειά του για πειραματισμούς δυσχεραίνουν την κατάταξή του σε μια συγκεκριμένη καλλιτεχνική κατηγορία. Αν και οι συνεχείς μεταλλαγές του παρεξηγήθηκαν ως έλλειψη συνέπειας, ο Πικάσο θεωρείται ο πρόδρομος κι ένας από τους κυριότερους εκπροσώπους της ζωγραφικής του 20ου αιώνα. Ως παρακαταθήκη άφησε περίπου 20.000 αυτοτελή έργα του, κάθε μορφής. Κορυφαία στιγμή της καλλιτεχνικής του δημιουργίας αποτελεί η «Γκουέρνικα», ένας πίνακας καταγγελίας για τα εγκλήματα κατά του λαού του στον ισπανικό εμφύλιο.

Ο Πάμπλο Πικάσο πέθανε στις 8 Απριλίου του 1973. (Πηγή: <http://www.sansimera.gr>)

Βασίλι Καντίνσκι (ρωσική γραφή Василий Кандинский, λατινική γραφή: Wassily Kandinsky, Μόσχα 16 Δεκεμβρίου 1866 – Νεϊγύ-Συρ-Σεν, Γαλλία, 13 Δεκεμβρίου 1944): Ήταν Ρώσος ζωγράφος και θεωρητικός της τέχνης. Πριν να ασχοληθεί με την τέχνη, σπούδασε νομικά, εργάστηκε στη Ρωσία, τη Γερμανία και τη Γαλλία.

Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους καλλιτέχνες του 20ού αιώνα και ένας από τους πρωτοπόρους της αποκαλούμενης αφηρημένης τέχνης. Έλαβε μέρος σε ορισμένα από τα σημαντικότερα ρεύματα της μοντέρνας τέχνης εισάγοντας τις δικές του καινοτομίες και μία νέα αντίληψη για τη ζωγραφική, καταγράφοντας ένα πλούτο θεωριών και ιδεών στην πραγματεία του «Για το πνευματικό στην τέχνη».

Ίδρυσε μαζί με το Μαρκ της ομάδας της avant – garde. Είναι ένας από τους πρώτους εκπροσώπους της αφηρημένης τέχνης. Το 1933 μετοίκησε στη Γαλλία και εργάστηκε δίπλα στο Μιρό. Δίδαξε στην Πολυτεχνική Σχολή του Μπαουχάους της Γερμανίας, ενώ πολλά έργα του κατασχέθηκαν από τους Ναζί. (Πηγές: <http://el.wikipedia.org> και **Στέλιος Κουκούλης**)

Πηγές εικόνων και πληροφοριών

ΥΠ.Ε.Π.Θ.: Ανθολόγιο τάξεων Ε' και ΣΤ', Με λογισμό και μ' όνειρο.

<http://salamina-press.blogspot.gr/2013/11/100.html>

<http://www.sansimera.gr/almanac/1312>

<http://www.in2life.gr/culture/art/article/209110/aghnor-asteriadhs-anadromh-se-topia-ellhnika.html>

<http://xartografos.wordpress.com>

<http://www.travelstyle.gr/portal/gr>

<http://ithaque.gr/delacroix/>

<http://eirinika.gr/gr/blog/irenesfavourite/picasso-belgiumtv.asp>

<http://www.tovima.gr/culture/article/?aid=265388>

<http://www.alfavita.gr/old/15641>

<http://ebooks.edu.gr/modules/ebook/show.php/DSGL106/282/2019,6882/>

http://texni-zoi.blogspot.gr/2013_02_24_archive.html

<http://www.tovima.gr/culture/article/?aid=265388>
<http://aioniaellinikipisti.blogspot.gr/2011/05/8-15-1821.html>
http://2gym-sykeon.thess.sch.gr/gr/painter_apr10_renoir.html
<http://amor-x-fati.blogspot.gr/2012/11/18-19s-century-art.html#!/2012/11/18-19s-century-art.html>
http://katsoulidistakis.gr/?page_id=100
<http://www.biblionet.gr>
<http://content->
http://annagelopoulou.blogspot.gr/2011/05/blog-post_919.html
<http://www.ethnos.gr/entheta.asp?catid=23310&subid=2&pubid=63057009>
http://annagelopoulou.blogspot.gr/2011/05/blog-post_919.html